

at denne efter sin Sædvane havde snuset omkring mellem Bakkerne efter Pigebørn.

Han bestemte sig til at lade, som om han ikke havde set ham. Men Hjælpelæreren lettede med udsøgt Ærbødighed paa sin stivpuldede Straahat med det violette Baand og raabte:

„En herlig Aften i Aften, Hr. Pastor! Ret et gudsvelsignet Sommervejr!“

VIII.

Den næste Morgen hvilede der som en lummer Tordenluft over Vejlbj Præstegaard. Da Emanuel — noget senere end sædvanligt — kom ned til Tebordet, fandt han hverken Provsten eller Frøken Ragnhild. Den gamle, halte Tjenestepige, der kom ind fra Køkkenet, skænkede tavs hans Te og skød den forsigtig hen til ham fra den anden Side af Bordet med en Mine, i hvilken Emanuel allerede læste sin Dødsdom.

Ude i Havens lange Hasselallé vandrede Provst Tønnesen rastløs frem og tilbage. Svære Tobaksskyer, der med ligesom ængstelig Hast fór fra